

Ficțiunea

OPTm

nr. 38, 8 august 2022
Săptămânal de cultură

Victor Gingiu pictează zenobi. În fiecare zi merge la facultate, unde fiecare student îl întâmpină cu noii zenobi pictați peste noapte. Așa se face că prin Timișoara adeseori vezi zenobi scăpați de la Facultatea de Arte.

Pentru mine importantă este ideea în forma ei brută, iar personajele sunt ca niște actori

Amenințarea

Doina Ruști

Semioteica amenințării cuprinde o zonă largă de manifestare, fixată într-un timp al probabilității, un viitor pervers și imprecis, căci amestecă valențele unei promisiuni cu funcțiile pedepsei, având în același timp percutanța unei predicții malefice.

Cel mai adesea, teama este alimentată de ceea ce ar putea să se întâmple și nu de prezentul întâmplării, așa cum o ilustrează povestea lui Creangă despre drobul de sare. Amenințarea dezvoltă o serie de evenimente posibile, întreținute în primul rând de subiectul amenințat și care se plasează de la început în situația unui pacient paralizat de frică. Schema patemică pe care se dezvoltă faptul amenințător cuprinde manifestări diverse, de la panică la groază, iar imaginea casei, care *clocotește* de plânsul femeilor, ilustrează caracterul epidemic al fricii, capabilă să declanșeze panica. Amenințarea drobului care ar putea să cadă ține de destin. Constituie un act posibil împotriva căruia subiecții nu găsesc remediu pentru că teroarea pe care o degajă această întâmplare probabilă anihilează sistemul de autoapărare, iar femeile rămân *cu mâinile înclestate*, în incapacitatea de a acționa. Paralizia, chiar și parțială, alimentează la rândul ei groaza.

Indiferent că este vorba despre o întâmplare destinală ori despre una cu autor precis, acțiunea

amenințătoare dezvoltă un act de teroare, capabil să scoată din istorie subiectul amenințat. Greimas și Fontanille, într-un studiu de referință, spun că terorizatul intră în zona negației (se află sub o *voință de a nu fi*). Nu acționează, însă mintea lui este stimulată nativ să creeze un suport imaginar de susținere a acestei terori.

Orice act de amenințare deconspiră o legătură cu puterea acceptată, uneori chiar fără să existe un suport, căci gestualitatea amenințării cuprinde numeroase forme preluate mimetic, numeroase însemne instituite ca atribute ale puterii prin mitologizare. Putem vorbi despre toposuri, obiecte ori ființe amenințătoare, în care sunt conservate acte, atribute și acțiuni ale unei forțe unanim știute ori similare ei. Armele, sceptrul, vestimentația regală ori alte însemne ale puterii exercită asupra celorlalți, printre multe alte sentimente, și unele derivate direct din asocierea autorității cu amenințarea latentă, căci chipul stăpânului nu este niciodată iubit total și necondiționat, ci cel mai adesea acceptat ca forță invincibilă și înlănțuitoare.

Nu doar armele sugerează pericolul posibil, ci orice însemn al autorității ori al puterii. Bagheta magicianului, „darurile” preoțești, cărja înțeleptului constituie prin ele însele, chiar privity separat, mitogeme create pe o primejdie

posibilă. Obiectele investite cu puterea celui care le-a deținut conțin atât germenii seducției, cât și pe cel al fricii. Armele, sceptrul sau bagheta sunt amenințătoare și pentru că sunt dorite și pentru că sunt însemnele celui puternic. Sunt investite cu o istorie care ține de un statut social și de o poziționare istorică. Și tocmai de aceea devin prin ele însele de neînvinși, ca sabia Excalibur ori ca bagheta vrăjitorilor. Gestualitatea minimalistă este bazată pe o desfășurare bogată de scenarii, mituri ori întâmplări ordinare, fixate într-un timp anterior și pe care amenințatul le intuiește ori cel puțin este pregătit afectiv să le recepteze în contextul istoriei lor legendare. Gestul amenințător e un avertisment pentru cel care îi cunoaște sensul, adică pentru omul educat în același cod cultural. Iar forța unei amenințări

vine din grija individului față de viitorul său. În general, basmele, miturile și textele religioase expun amenințări demontate de un erou excepțional. Acesta oprește un curs ale evenimentelor care ar putea să evolueze negativ. Oedip dezleagă enigma, Alexandru Macedon taie nodul gordian, Sf. Gheorghe ucide balaurul.

Literatura modernă, cu precădere cea existențialistă, insistă pe imageria amenințării insurmontabile. Fără să mai fie atât de înfricoșătoare, rezumată adeseori la pumnșorul Matrioșei, amenințarea distruge, nemaifiind nevoie de o derulare a evenimentelor.

Rămasă în ipostaza drobului de sare, ca *întâmplare neîntâmplată*, amenințarea fisurează afectiv și declanșează ample psihoepii în jurul unui om, în jurul unei colectivități, uneori la nivel mondial.

Roman istoric

Liviu G. Stan

Un nou limbaj al ficțiunii plutește în jurul nostru, emanând din crevasele revoluției digitale și din burtierele televiziunilor. Trăim sub tirania breaking news-usului, înconjurați de un imaginar straniu al globalizării, iar asta le oferă scriitorilor un nou și vast teren de joacă, o *terra nullius* într-o așteptare expansivă. Orice roman este inevitabil un roman istoric.

Rezumându-i pe scurt ideile, asta spunea într-un interviu din 2008 scriitorul italian Antonio Scurati, aranjându-și frumos pe

raft diverse indicii ale viitorului apropiat. Totul era, de fapt, o pledoarie pentru găsirea unor noi tropi ai actualității în literatura secolului XXI. Argumentația lui Scurati tatona viitoarea sa alongă spre romanul documentar, pe care avea să-l particularizeze prin strategii hibride. Iar „M. Fiul secolului” (Ed. Litera 2022), romanul care i-a adus lui Scurati Premiul Strega în 2019, condensează totemic filosofia italianului legată de romanul documentar.

„M”, prima carte dintr-o viitoare trilogie, descrie

ascensiunea fascismului în Italia, începând cu 1919 și sfârșind cu 1924. Antonio Scurati pune sub microscop chimia complicată de conjuncturi din care s-a putut naște o asemenea monstruoasă ideologică. Organizat pe capitole scurte, fiecare deschis printr-un extras din presa vremii sau din documente oficiale, masivul roman „dopează” cercetarea istorică cu elemente stilistice de thriller conspiraționist ce amintesc de paranoia exuberantă a filmelor lui Costa-Gavras.

Semnul

Cristi Nedelcu

Venise clasa a 12-a. Ea se pregătea să dea la Medicină, iar el nu știa foarte bine ce să facă. În cele din urmă se decisese să dea la Construcții. Acolo putea spera să intre fără meditații. Ai lui dăduseră din umeri când le spusese că vrea să dea la facultate. Nu îl opriseră, dar nici nu fuseseră prea bucuroși. Se vedeau din ce în ce mai rar. Ea învăța mult, și ieșea puțin din casă. El verifica și de câte trei sau patru ori pe zi locurile unde ea ar fi trebuit să îi lase un semn. Și când îl găsea se bucura ca un copil mic. Se plimbau împreună și încercau să reînoade fostele lor discuții. Uneori se sărutau timid.

La mijlocul lui decembrie, fără să îi lase niciun semn ea plecase cu părinții undeva. Nu știa unde. Apoi venise Revoluția și toată lumea lor fusese dată peste cap. Ea revenise în oraș după Craiuciu, iar tatăl ei fusese cooptat în FSN pe plan local.

Timpul căpătase altă substanță. Evenimentele se precipitau cu atâtă repeziciune încât te trezeai peste noapte alt om, fără să știi sau fără să înțelegi de ce. Schimbarea era în aerul pe care toți îl respirau. Ea își continua studiile la medicină, în timp ce el se aruncase în vâltoarea politicii. Renunțase la studii, își deschisese o firmă, și se împărțea între afaceri și politică. Deși era foarte tânăr, devenise una dintre vocile importante din oraș

ale unuia dintre partidele istorice. Se întâlneau tot mai rar, și încercau să nu vorbească deloc politică, pentru că știau că s-ar fi certat.

Au dus-o așa aproape o jumătate de an. Apoi, mijlocul lui iunie, ea a dispărut împreună cu familia din nou, timp de o săptămână, așa cum o făcuseră și în decembrie.

Când s-au întors, lucrurile se liniștiseră. În orașul lor nu fusese atât de rău ca în București. Geamurile de la partidul lui fuseseră sparte de un grup de pensionari, dar nu intraseră în sediu și nu pricinuiseră alte stricăciuni. La întoarcerea din București, mineri stătuseră o noapte în gară, dar nu părăsiseră zona. Li se adusesse acolo mâncare și băutură, iar orașul fusese cruțat.

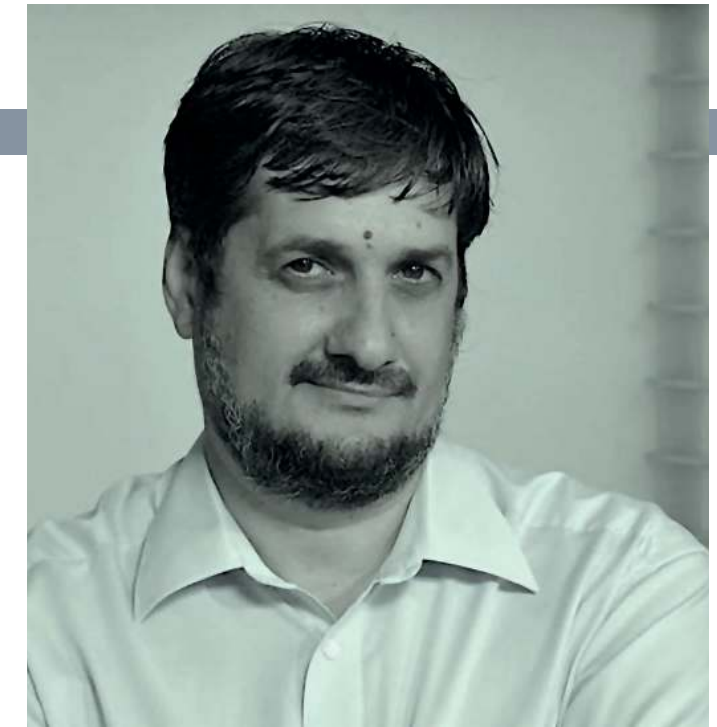
Atunci a fost momentul de ruptură dintre cei doi. El nu a mai căutat-o, ea nici atât. Nu au avut nicio discuție care să lămuirească totul. Nici nu aveau ce să spună. Pur și simplu, înțeleseseră că aparțineau unor lumi total diferite.

Și viața a continuat într-un ritm atât de rapid, încât aveau senzația că se hrănea cu destine.

Tatăl ei devenise unul dintre sponsorii importanți ai partidului de la putere și începuse să facă bani mulți. Și înainte aveau bani, dar acum erau bogați în adevăratul sens al cuvântului. Ea a terminat Medicina și tatăl ei i-a obținut

cum a explicat scriitorul, fiecare fapt, eveniment, personaj, dialog și discurs din acest roman au fost documentate riguros, la sânge, din mai multe surse.

„Am făcut un mare efort de sinteză narativă, îmbrățișând toate sursele, inclusiv fasciștii. În ultimii 70 de ani, atât în Italia, cât și în Europa, totalitarismele au fost povestite din punctul de vedere al victimelor, așa cum ar trebui să fie în justiție. Dar asta a lăsat în umbră întrebări fundamentale: cine erau fasciștii? De ce au procedat așa cum au procedat? Ce au

un post la cel mai important spital din regiune.

Nu se mai întâlneau, dar la el ajungeau mereu vești despre ea, fără să își dorească neapărat acest lucru.

Într-o zi, pe când se plimba pe alea cu castani a văzut pe a treia bancă un semn cu creta. Inima i-a tresărit, apoi a văzut un copil care mergea și însemna fiecare bancă. Era un alt joc, așa cum fusese și jocul lor. Apoi a aflat că ea se căsătorise și, la puțin timp după asta, tatăl ei divorțase. Acum era împreună cu o fată cu un an mai mică decât fiica lui.

El nu se căsătorise. Avu-se câteva relații, dar nu se gândise niciodată în mod serios la

căsătorie. Își continua afacerile și activitatea politică. Acum cu mai puțin entuziasm, dar la fel de consecvent. Partidul lui ajunsese la guvernare și lui i se oferise un post într-un Minister, dar îl refuzase pentru că se simțea ca un impostor, pentru că nu își terminase studiile. În jurul lui vedea oameni care nu aveau aceleași scrupule și care se grăbeau să ia orice li se oferea. După ceva vreme a renunțat la politică și s-a concentrat pe afaceri, iar ea a divorțat și a plecat în Canada. Cineva, care nici nu știa de idila lor din tinerețe, îi spusese că emigrase după ce se certase cu tatăl ei.

text integral în versiunea online

În „M”, Antonio Scurati se înfrățește cu „Ordinea de zi” a lui Éric Vuillard. Spărgând granița cercetării istorice, ambele cărți chituiesc cu substanță romanescă spațiile goale dintre segmentele istoriografice. Asemeni romanului lui Vuillard, literarizarea există doar ca mecanism de „purificare” cronologică. Pe scurt, Antonio Scurati extrage magnific esența atroce a detaliilor subestimate.

Întregul univers social al lui Benito Mussolini este descompus cu lupa și penseta. După

gândit, ce au simțit, ce au crezut? Cât despre roman... La sfârșitul marșului din Roma, Mussolini se închide în hotelul său cu cei mai apropiați camarazi și, în zgomotele victoriei, își scoate bocancii și-și întinde picioarele pe masă... După o zi întreagă, picioarele îi miroseau cumplit. Ei bine, acest detaliu concret, umil, pe care istoricii nu-l au în vedere pentru că este irelevant, dă sens scenei și este ceva ce provine din amintirile unuia dintre fasciștii care au fost de față”, explica Scurati într-un interviu.

Și pentru că l-am adus în discuție mai sus pe Vuillard, încă o filiație ideatică între cei doi scriitori mai transpare din acest megalit, o filiație demitizantă privind relația dintre ficțiune și politică. Contrar a ceea ce tindem să credem, nu literatura este de partea ficțiunii, ci Statul, cu ale sale excrescențe propagandistice, viața politică în general, e de părere Vuillard. Ei bine, Scurati construiește în jurul acestei perspective o veritabilă enciclopedie de criminalistică.

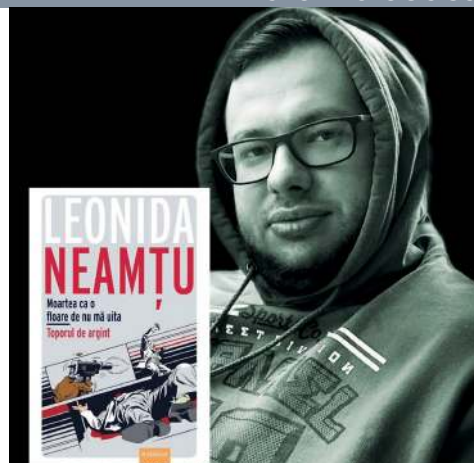
Eternul și fascinantul... Leonida

Andrei Bulboacă

Mi-a plăcut să citesc de când eram puști, intrând în lumea poveștilor imaginându-mă și pe mine personaj în ele. Poate din asta am urmat un liceu de filologie, și ulterior am mers la literatură comparată, unde am avut șansa să iau contact cu marile literaturi. Unii autori m-au fascinat din pleiada mondială a scriitorilor, alții nu mi-au plăcut deloc. Cert este însă că nu mă așteptam ca un autor din literatura română, recent descoperit și promovat, să mă fascineze cum a făcut-o Leonida Neamțu. Am văzut câteva spoturi publicitare referitoare la colecțiile editurii și reeditarea unor autori mai necunoscuți, însă la o primă vedere nu am fost atras

în mod deosebit. Până am intrat într-un anticariat din centrul capitalei și, plimbându-mă printre rafturi, am văzut un roman de Leonida. Nu era la locul său din secțiunea de literatură română, ci era pus într-o altă zonă, poate de un cititor nehotărât. L-am luat cu sfială, dar având în vedere prețul decent, am spus să-i dau o șansă. Și am făcut-o! Pot afirma că uneori nu tu alegi cărțile, ci cărțile te aleg pe tine, la momentul potrivit, atunci când ești pregătit să le descoperi povestea.

Am parcurs până acum cinci romane de-ale sale și efectiv este un autor ce creează dependență. Asta pentru că personajele sale nu sunt tipice, ci fiecare ascunde

un secret. În cărțile lui Leonida Neamțu nimic nu este întâmplător, iar fiecare element de acțiune se leagă pentru a duce către deznodământ, care uneori este explicat, alteori nu. Eu am început lectura în ordinea aparițiilor, având norocul ca volumul găsit să fie chiar primul al seriei. Romanele *Acolo unde vântul rostogolește norii* și *Chirie pentru speranță* au fost primul meu contact cu autorul clujean, chiar dacă mi-au părut mai dificile, asta pentru că nu îți dai seama în ce gen să-l încadrezi. Ori e roman polițist, ori e roman de aventură, ori de spionaj, toate genurile se întrepătrund. Ajungând la *Toporul de Argint*, mi s-a confirmat genialitatea acestui autor atât de puțin cunoscut. Pe parcursul lecturii mă gândeam că dacă s-ar fi născut în altă țară și ar fi avut parte de o promovare pe măsură, cărțile sale ar fi fost la un nivel de bestseller internațional. Anchetatorul Adrian Mocanu este cel care va încerca să deslușească moartea unui personaj din romanul amintit, iar despre cine este vorba veți descoperi citind volumul. Cert este că imaginile vizuale create, suspansul, trecerea de la un plan narativ la altul te introduc pe tine, cititor, în mijlocul acțiunii. *Toporul de Argint* ar merita ecranizat, și garantez că ar fi succes de box-office fără niciun fel de problemă. Lectura este destul de ușoară, însă talentul său de povestitor duce la unele replici geniale.

În primul rând, stilurile și îmbinarea mai multor planuri

narative, fără a încurca cititorul - dau substanță scriiturii. Așa-zisul punct de vedere al mai multor personaje asupra unui fapt poate să creeze un puzzle în mintea lectorului, puzzle pe care ulterior acesta îl va pune cap la cap. Uneori acțiunea se încheie brusc, fără a primi vreun deznodământ foarte clar. Așadar, fiecare își poate concepe propriul final. Un alt aspect ar fi construcția personajelor, dar și rolul pe care îl joacă în economia poveștii, unele dintre ele având în același roman mai multe roluri. Spuneam la început că fiecare ascunde un secret și este fascinant felul în care le descoperi ascunzișurile, iar uneori, cel pe care l-ai crede *capul răutăților* este de fapt personajul-cheie care ajută la rezolvarea acțiunii. Al treilea aspect ar fi jocul de limbaj și de cuvinte. Leonida Neamțu este un maestru al cuvintelor, având un umor atât de subtil, încât cu greu te poți prinde de trimerile pe care le face. Ușurința lecturii și ritmul alert al acțiunii, care te ține în priză și te face să îți dorești să achiziționezi cât mai repede următorul volum.

Vă recomand cu căldură să îl descoperiți, asta dacă nu ați făcut-o deja. Poate la început autorul vi se va părea un pic greoi, dificil, asta pentru că nu are un stil specific și mereu există răsturnări de situație. Însă cu perseverență veți descoperi o lume uluitoare, cu personaje de care cu siguranță vă veți îndrăgosti și vă vor rămâne în suflète. *Chapeau*, Leonida Neamțu!

Fata avea două caverne în plămânu stâng

de Iulia Pană

Fata avea două caverne în plămânu stâng
suferea de levofobie și absorbea toată roua mușcatei
de pe balcon la șase fix dimineața.
atunci cafeaua aburea fereastra cu vitraliul pastelat
în care înotau pești, alge și căluți de mare.
Bucuria ei înota și ea în lacrimile pe care le aduna
într-un mic borcan de muștar.
Se auzeau sirene.
în fața blocului era bătaie pe locurile de parcare
spații extratereste în care navete sofisticate
debarcau niște omuleți colorați
Cu gândul la ce sunt oamenii , păsările și asfaltul
Își ghicea viitorul pe fundul ceștii-
O groapa a marianelor -
o aromă de întuneric.
Fata avea două găuri negre la purtător
Beciuri pentru condamnați -
coridoare
Instalații sanitare abandonate -
zone fara acces
Contaminări și carantine -
vacanțe obligatorii.
Ca să scape de ele își punea frunze de mușcăță
Aproape de inimă și un calmapp pe iphone
Defapt ea avea două inele înfipete în piept.
Semnele astea , erau adânci -
țipete
Care crăpau cerul din când în când.
Era fericită mai avea un plămân bun
și nu știa ce să facă cu el .

Victor Gingiu pictează zenobi

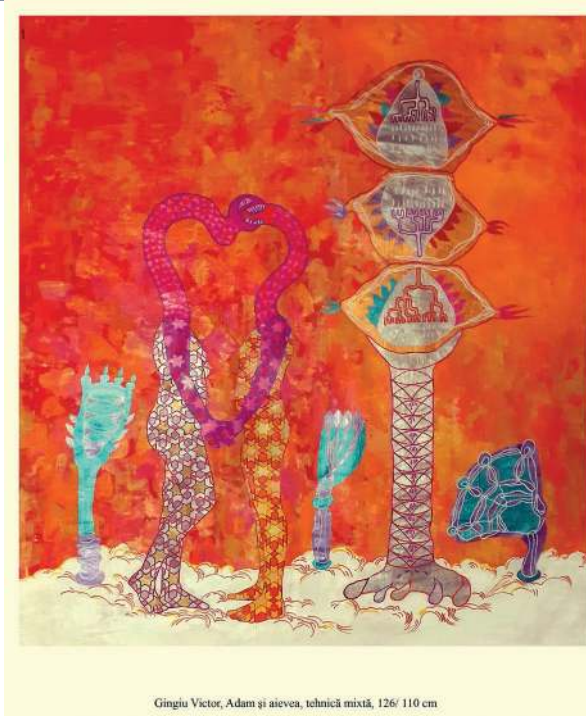
Victor Gingiu pictează zenobi. În fiecare zi merge la facultate, unde fiecare student îl întâmpină cu noii zenobi pictați peste noapte. Așa se face că prin Timișoara adeseori vezi zenobi scăpați de la Facultatea de Arte. Nu toți sunt pictați, ci creaiți din varii materii, din sifed de perle și din roua strânsă între petalele bobidragilor. Din acest motiv m-am împrietenit cu Victor, sperând ca într-o zi să mă recunosc printre zenobii lui, ceea ce nu s-a întâmplat încă. Dar cum în vara asta vine la București, mă aștept să-mi văd portretul pictat pe lemn de platan.

Oamenii din picturile tale nu prea au față. Sunt vârgați, sunt umbriți, au uneori o vagă mască. De ce nu le faci fețe? Nu crezi în identitate? Ți se pare că nu mai contează?

Pentru mine importantă este ideea în forma ei brută, iar personajele din ultimele lucrări sunt ca niște actori prin intermediul cărora îmi exprim trăirile; nu au identitate; au în schimb structuri plastice care sunt formate din anumite *paternuri*, anumite forme decorative care înlocuiesc detaliile anatomice, care ar fi inutile și ar îngreuna decriptarea semnificației. Oamenii sunt astfel esențializați și dematerializați, importantă este atmosfera poetică, ideatică, dar și plastică astfel creată.

Ce pictezi acum?

Cu toate că sunt foarte colorate, nu sunt picturi, sunt o contopire între tehnici și personaje: ilustrez iubirea. Cu solarizări aurii, „sonorități” argintii sau sifeduri precum oja de unghii. Este un sentiment

Gingiu Victor, Adam și aieva, tehnică mixtă, 126/110 cm

profund pe care doar anumiți oameni îl pot avea, iar în artă, o temă pe care au abordat-o artiști celebri, precum Rodin, Brâncuși, Chagall etc... Desigur, abordarea mea este total diferită de a lor.

De curând ai primit un premiu pentru portret. Ai fost la Iași pentru premiul ăsta? Ori ai participat de la distanță? De ce?

Prin 2003 am avut ideea de a face o expoziție-vernisaaj online, pe Facebook, asta pentru că am observat că la pagina mea de artist aveam multe vizualizări, iar în galerie nu erau atât de mulți vizitatori. Am renunțat la idee, dar alții au organizat astfel de evenimente, desigur, din alte motive, cele impuse de pandemia covid. Expoziția la care am participat a fost online, iar premiul l-am primit acasă.

Unde pleci în vacanță?

Mă gândeam acum la Gauguin, întrebându-mă dacă opera lui ar fi fost diferită în cazul în care nu ar fi mers în Tahiti. Sunt importante locurile și chiar ne pot face

să ne simțim diferit de restul perioadei în care stăm acasă, ne pot da o anumită energie, dar sunt importanți și oamenii. Am fost invitat într-o tabără de creație, dar încă nu m-am hotărât dacă voi merge. Am în minte și alte locuri.

Ce acțiune te face fericit, ce ți-ar plăcea să faci în vacanța asta? Doar să pictezi? Doar să lenevești? Doar să privești Dunărea?

Uneori când pictez am o anumită stare, o combinație între liniște și bucurie, pe care poate că alte persoane o pot atinge prin meditație. Îmi place să fac sport, să mă plimb cu bicicleta pe drumuri care trec printre plante, pe malul apei. Îmi place să discut cu prietenii la o terasă sau să gătesc. Îmi amintesc o pictură pe care am realizat-o în urmă cu vreo 20 de ani, intitulată *Care sunt lucrurile cu adevărat importante?* și care face referire la câteva activități ca cele enumerate. Nu îmi place să lenevesc. Am câteva proiecte personale pentru vara asta, așa că o să privesc nu doar Dunărea, dar și Bega și cred că și Dâmbovița.

Când ajungi pe aici, să dai un semn că știi un loc în care Dâmbovița vorbește cu artiștii. Și cu zenobii.

Așa voi face.

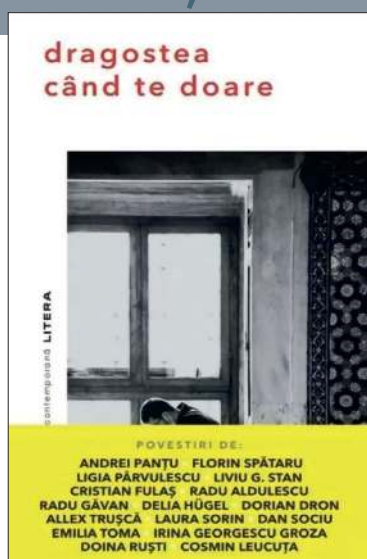
Povestește un film care ți-a plăcut și pe care ai vrea să-l recomanzi cititorilor revistei *Ficțiunea*.

Unul dintre filmele pe care l-am revăzut este *The Wall* al lui Pink Floyd, o trupă celebră, a cărei muzică este una dintre cele mai complexe și profunde din câte am ascultat. Fiecare membru are cariera lui solo și chiar Syd Barrett, primul vocalist, a fost absolvent de arte plastice, iar ceilalți de arhitectură. Probabil de aceea, filmul este o combinație între video și animație, cu diverse incursiuni în teme care țin de natura umană, de traume ale copilăriei și ale maturității, vorbesc despre societatea de consum, despre război...; este genul de film care, cu toate că e din 1982, pare destul de actual, mai ales în contextul situației din prezent, a războiului din Ucraina.

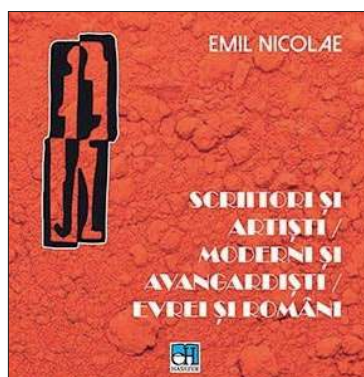
Povestește despre o lucrare a unui student – din sesiunea asta – căruia i-ai pus nota maximă.

Sunt deschis la ceea ce este nou, consider că arta presupune inovație și mi-aș dori ca studenții mei să aibă parte de cât mai multe experimente artistice, să încerce cât mai multe tehnici și cât mai multe abordări tematice, experimentând să-și găsească propriul drum. Astfel, în cadrul disciplinei *Explorări creative*, o studentă a realizat două lucrări, având ca bază două capace de roți de mașină, pe care le-a găsit și peste care a intervenit lipind capete de fermoare colorate. Lucrările rezultate au o altă conotație decât aceea a materialelor utilizate, rigide, industrial realizate, și ne trimit către o zonă spirituală, cu gândul la mantre.

Trei cărți recomandate de Emanuela Ilie

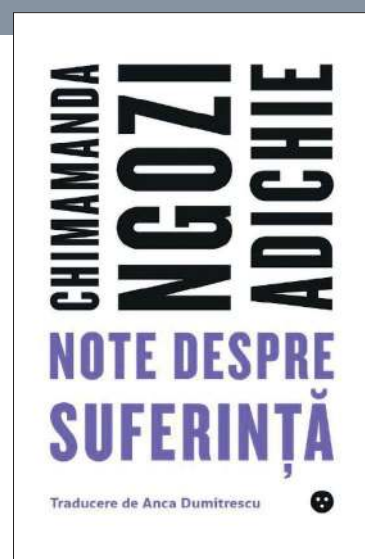

Dragostea când te doare, prefață de Iulia Micu, Editura Litera, București, 2022. „Cuuuum?! Încă o culegere de proze erotice explicite?!”, se vor grăbi să exclame, eventual cu o grimasă de dezgust dezaprobator, mefenții de serviciu ori scepticii perdanți, gata oricând să compare excelentul op colectiv *Dragostea când te doare* cu isprăvi editoriale anterioare pe aceeași temă și care au făcut, și ele, să curgă suficient tuș critic. Nimic mai greșit, desigur! Pentru că selecția editurii Litera nu conține niciun fel de inserții tip *reality-show* ieftin, nici implanturi stilistice licențioase ori descrieri veriste ale unor scene erotice *hard*, brutal mecanic(ist) e, de-a binelea forțate sau chinuite să pară, vai!, *naturale*. Cei mai mulți dintre cei 16 autori incluși în volum pariază, dimpotrivă, pe tematizarea de substanță a combustiei iubirii (fie ea și una neîmpărtășită, risipită ori doar inchipuită), pe o imaginație rafinată și pe filtrarea intelectuală a felurilor senzații pe care le presupune, întotdeauna, complicatul proces de îndrăgostire copleșitoare – de care totuși, cu sau fără voie, nu a scăpat niciunul dintre noi...

Emil Nicolae, *Scriitori și artiști / moderni și avangardiști / evrei și români*, Editura Hasefer, București, 2022.

Un *must* nu doar de vară, ci de orice anotimp, în special pentru iubitorii literaturilor și artelor avangardiste, mi se pare cea mai nouă carte a nemțeanului Emil Nicolae. Pentru că *Scriitori și artiști / moderni și avangardiști / evrei și români* (Editura Hasefer, București, 2022) are tot ce-i trebuie pentru a satisface chiar și cele mai pretențioase gusturi: povești de viață & creație incitante, comentarii artistice avizate, microeseuri pe teme culturale diverse, ilustrații elocvente, referințe intertextuale savuroase – precum, bunăoară, cele din secțiunea finală, intitulată chiar *Lecturi complementare*. Plus un bonus, special ales... *pour les connaisseurs*: o addenda cu ștaif (meta)literar și umor comprehensiv, intitulată *Poemul cercetaș despre cei trei fascinați la întâlnirea celor „patru fascinanți”*.

Chimamanda Ngozi Adichie, *Note despre suferință*, traducere de Anca Dumitrescu, Black Button Books, București, 2022.

Notele despre suferință publicate de Chimamanda Ngozi Adichie la mai puțin de un an de la moartea tatălui ei, în debutul pandemiei COVID-19, frapează nu numai tematic, ci și prin frumusețea rugoasă a unei scriituri confesive similare, ca finalitate, tulburătorului *Kaddish* al lui Leon Wieseltier. Cunoscuta prozatoare și feministă de origine nigeriană (v. spre exemplu *Ce simți în jurul gâtului*, *Feminist(ă)*, *feministi* și *Dragă Ijeawele: un manifest feminist în cincisprezece sugestii*, traduse tot la Black Button Books, începând cu 2016) se încumetă, de această dată, să scrie o carte de doliu, absență și iubire neostoită. Prin intermediul acesteia, bineînțeles, nu ezită nici să *se* scrie cu totul altfel – dar parcă mai personal, mai direct și mai necruțator ca oricând. Încercând să înțeleagă și să sublinieze, creator, tragedia unei morți neanunțate, ea ne amintește un adevăr teribil, pe care îl știm de la Vladimir Jankélévitch. Acela că „moartea unei ființe dragi este *aproape* ca a noastră, aproape la fel de sfășietoare ca a noastră.”

Horodok

Adi G. Secară, *Horodok*. Eikon, 2022

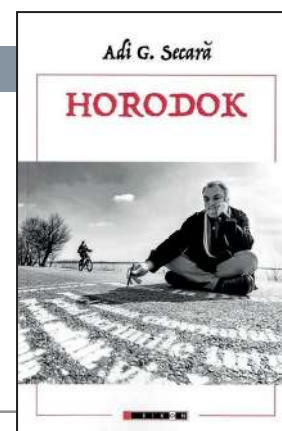
Noul volum de poeme semnat de Adi G. Secară, intitulat după numele unui raion și oraș ucrainean, cuprinde texte dense, străbătute de emoție autentică, poeme de un misticism insolit,

născut mai curând din intuiții apocaliptice decât din doctrine. Cotidianul în secvențe de un vizual percutant, demontările lingvistice și un ceva autentic, specific scrisului său – sunt doar trei dintre calitățile volumului. Iată o mostră de câteva versuri:

am vrut să scriu am belit-o/ dar nu sună decât vulgar/ precum o balegă căzând/ dintr-o vacă sfântă/ pornită în pelerinaj...

Adi. G. Secară e poet, prozator, eseist, doctorand în istorie și bibliotecar la Biblioteca Județeană „V. A. Urechia”, din Galați”.

Doina Ruști

Ficțiunea în vara lui 2022

Alexandra Ruscanu

Lucrând ca librar, am avut nenumărate ocazii de a observa cu atenție tendințele tinerilor cititori în ceea ce privește proza de azi, dar și de a purta discuții privitoare la romanele preferate. Grila de evaluare are la bază, de cele mai multe ori, capacitatea unui roman de a menține lectorul captivat pe întreaga desfășurare narativă ori de a fi citit printr-o cheie a lecturii identificatorii, și mai puțin contează aspecte precum stilul, mesajul. Este un fapt confirmat și prin popularitatea și aprecierile de care se bucură Liviu G. Stan cu romanul său *Salamanca* sau Radu Găvan, autorul cărții *Isus din întuneric*, dar și Lavinia Braniște sau Alexandru Lamba. În topurile realizate de revistele culturale ori chiar de edituri, regăsim romane diverse din punct de vedere al tehnicii scriitoricești ori al subiectului (mai complex ori linear). Consider că valoarea unei cărți bune nu rezidă doar în felul în care este expusă acțiunea, ci reprezintă de fapt un cumul de factori precum caracterul unitar și fluid al romanului, construcția personajelor - vii și autentice -, acea amprentă auctorială care face un text recognoscibil ș.a.m.d.

Un prilej de a explora scriitori buni (și foarte buni), mi-l conferă Premiile Nobel pentru Literatură, mai ales când este vorba despre scriitori cu o vizibilitate

foarte redusă (sau inexistentă), în special pe piața de carte din România. Așa s-a întâmplat cu laureatul Premiului Nobel din 2021, Abdulrazak Gurnah, autor tanzanian, a cărui operă a fost disponibilă doar în limba engleză până în 2022, moment prielnic de a mulțumi Editurii Litera pentru traducerea a două dintre romanele sale: *Paradis*, respectiv *Abandon* (Colecția *clasic contemporani*, traduceri de Andreea Năstase). Citind *Abandon*, am avut impresia unei incursiuni în lumea musulmană, o călătorie livrescă pe meleagurile culturale, dar și sociale, ale unei comunități restrânse, dominată de blazare. Dincolo de scriitura încheagată și de talentul narativ indiscutabil, romanul frapează prin povestea de dragoste neconvențională, care învăluie în fapt un drum al (re)găsirii de sine.

Construcția personajului este, consider eu, cea mai dificilă componentă a unui roman. Este, de fapt, punctul în care cititorul își dă seama de competențele și abilitățile scriitoricești ale autorului. Cititorul urmărește personaje vii, autentice, cu o interioritate bine definită, dinamice ș.a.m.d. El este un amestec omogen de portret și acțiune, impregnându-se în mintea cititorilor prin ceea ce el ajunge să reprezinte în deplinătatea sa. Zogru este un astfel de personaj. În romanul omonim,

Doina Ruști a creat un personaj memorabil, care rămâne, fără dar și poate, implantat în amintirile lectorilor. Roberto Merlo susținea (pe bună dreptate) că Doina Ruști nu ne-a oferit un simplu personaj, ci a concentrat un întreg univers epic în Zogru. Nu ai cum să uiți un astfel de personaj, pentru că el te provoacă, te frapează, te invită să citești tot romanul printr-o altă cheie de lectură.

În ultima vreme finalul parcă nu mai contează, sunt tot mai puține romane cu final memorabil. M-aș referi, din nou, la Doina Ruști și la *Paturi oculte* (Editura Litera, colecția *Biblioteca de proză contemporană*, 2020), de data aceasta. Romanul întruchipează povestea de dragoste a doi studenți de la Facultatea de Litere, înfripată în urma contactului cu

paturile tainice. De fapt, povestea nu e a studenților, ci a paturilor făcute din lemn de roșcovi. Avem de-a face cu un periplu narativ pe aleile roșcovilor, pe parcursul căruia sunt elucidate aproximativ toate întrebările. Totuși, o scenă cu o importanță majoră rămâne învăluită de mister până în finele romanului. Finalul reia secvența din incipitul romanului, aceea a unei crime misterioase într-unul dintre apartamentele Bucureștiului, de data aceasta din perspectiva patului, care fusese cândva un roșcov, iar, înainte de asta, un om. Este un final care la o primă vedere pare a încălci ușor povestea, însă, de fapt, ne sunt livrate răspunsurile ultimelor întrebări. Un final surprinzător, ingenios, metafizic.

Există cărți pe care le citești și le uiți. Uneori nici măcar titlul nu rămâne. Și sunt cărți, în special epice, care îți rămân foarte bine în minte. În ultimul timp am citit cărțile de debut ale unor autori cu un talent scriptural impresionabil. Dacă ar fi să mă gândesc la cea mai recentă operă citită, aș spune *Greier de topaz* de Florin Spătaru (Editura Litera, 2022), un roman de debut care semnaleză un parcurs romanesc promițător, un roman complex, curajos, voluptuos și intens, cu o bogată recuzită filologică în spate și de o intensitate specială.

La un vin cu prietena mea genială

Andreea Ferigeanu

Un cuvânt puternic, urât, agresiv - *zghihară* - o lovitură a cărei urmă devine una cu pielea, încă îi simți usturimea zvâcnind în dermă. Un soi autohton îndrăzneț, tupeist, care are multe de spus. Zghihara de Averești - Nativus este un vin echilibrat, cu aciditate ridicată, cu note de măcriș care îți lovesc cerul gurii și îți aspresc limba. Un vin proaspăt, ca o gură de aer rece într-o dimineață de iarnă, un vin care miroase a frîg. Corpulent, structurat, cu o bază solidă,

cu accente citrice care echilibrează obrăznicia dată de mărul verde, pădureț care-ți face gura pungă. Are un postgust amar, ca viața Lilei. Lila, cu limba ei ascuțită, veninoasă, răutăcioasă, dar extrem de curajoasă și la fel de tupeistă, însă, seducătoare, proaspătă ca acest vin, un echilibru între aciditate și fruct. Un du-te-vino amețitor. De un galben pai, își anunță notele vegetale prin tonurile verzi.

Am băut un pahar cu personajul Lila din cartea *Prietena mea*

genială de Elena Ferrante - femeia genială, aproape de neatins, dedată pasiunii cu care își trăia viața, aruncându-se în mijlocul ei, fără frici, fără regrete, o viață crudă pe care o îndulcea cu proșteimea și frustețea ei. Așa e și vinul ăsta - nu are nevoie să fie însoțit de vreun aperitiv special, este independent, limpede în pahar, sincer, proaspăt, înțepător, un vin pe care nu-l uiți și la care te întorci iar și iar, când ești la o terasă, vara, și îți aștepti prietena genială.

Vilomah

Avenit primăvara, Duduțule! Am văzut pământul proaspăt cum se umflă ca un pântec din loc în loc și primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că s-au trezit rămele și te așteaptă să le scoți din pământ. Când m-am apropiat de grădină, mi-am dat seama că nu era nicio rămă acolo: bulbii de zambilă crăpaseră și ieșeau lacomi la lumină. Se încălzește afară și-or să crească repejor tijele lor lungi, aplecate sub greutatea bobocilor strânși știulete. E soiul bun, de zambilă bătută, frumoasă, pe care l-am plantat împreună acum cinci ani. Eu săpam gropile, tu aruncaii bulbii și îi acopereai cu pământ fărâmițat, râzând cu glăsciorul tău cristalin și gâdilând aerul cu bucele tale moi. Apoi fugeai vizavi, la Ana, și-i cereai înghețată „pe caiet”, căci știai că n-am cum s-o plătesc până la salariu.

N-aveam bani și aveam tot, Duduțule...

Mai deunăzi, când a plouat, am stat afară până pe la cinci, când mi-a zis taică-tu să intru în casă, că nu-s curcubeie în februarie. O să aștept atunci până în mai, sau în iunie, sau când apar curcubeiele. Aștept, Duduțule, aștept, ce altceva să mai fac cu timpul meu? Ce-aș fi răs înainte dacă auzeam așa ceva... Astea-s jocuri de copii, aș fi zis, ca acela pe care-l jucam când plecai în tabără și îți curgeau lacrimi mari pe obrăjorii tăi rotunzi, iar eu îți ziceam „Când ți-e dor de mine, aruncă o monedă în aer! Dacă-i cap, înseamnă că am trimis un pupic spre tine și-a ajuns, dacă-i pajură, îmi trimiți tu unul!”. Nu ți-am zis niciodată, dar când erai plecat, și eu azvârleam uneori câte-o monedă-n aer, Duduțul meu. Și așteptam să se facă odată duminică dup-amiază, să plecăm spre gară, cu pandișpanul cu vișine învelit în aluminiu, fierbinte, ca să mănânci când cobori din tren. Stăteam toți trei pe bordură, în gară, tu în mijloc, mâncând pandișpan și povestind, eu neputând auzi un cuvânt din ce ziceai. Îți urmăream ochișorii arămii ca siropul scurs din

Diana Dumitru

trezit atunci sau încă visam, căci acum pustietatea din vis o simt aievea, iar amintirile frumoase par scorneli ale unei minți smintite.

M-am băgat în pat pe la nouă. Am citit o mică rugăciune pentru tine. Până la sfârșit m-am trezit cerșind cu râvnă alinare pentru mine și-uite-așa, murmurând, m-a furat somnul.

Atunci te-am văzut iar și, pentru prima oară, gândul care-mi sfredelește mințile a devenit bont și moale, ca și când n-ar fi. Sedeai pe bancă în grădină, cu mânuțele pe genunchi, iar părul tău frumos se unduia în adierea unui vânticel subțire. N-a fost straniu să te văd iar cu păr, fiindcă uitarea dulce în care mă cufundasem a făcut ca acea clipă să pară firească. Am venit și te-am luat în brațe, Duduțule, te-am ridicat și te-am strâns cu sete. Și-atunci, în împletirea trupurilor noastre, eu încovoaiată asupra ta, tu lipit, cu piciorușele încolăcite sub coastele mele, am simțit universul cum ne înveștește pe amândoi în valuri nețărurite de tihnă și cum vântul, iarba, păsările amuțesc în jurul nostru ca să facă loc bătilor inimii tale. Cum freamățul de pretutindeni se adună deasupra noastră ca norii ploilor de august și viața toată pătrunde înapoi în tine, iubirea mea. În fărâma aceea de clipă mai prețioasă decât miliarde de veșnicii, am știut că te am până dincolo de sfârșit și-am zâmbit gândindu-mă la moarte ca la o neghiobie. Căci acolo, în visul meu, cu tine în brațele mele, eram mai presus de ea.

M-am trezit în zgomotul picăturilor de ploaie care plesneau ușurel geamul. Corpul începea să se deștepte fără voia mea, așa că am strâns pleoapele sperând să-mi prelungesc visarea. N-am reușit și am deschis ochii, dar pacea încă era cu mine. Pieptul mi-era ușor. Tâmpile nu mai dureau. Pumnii mi se desclețaseră. Gâlma din gât devenise moale ca o bucățică de pandișpan înmuiată în sirop de amandine.

Și aproape că am simțit, Duduțule, aproape că am simțit cum vine primăvara.

amandine cum se zbenguiau de colo-colo, sprâncenele ridicate a mirare, înghițiturile dese, mânuțele care dansau în aer pe ritmul vocii tale calde. Trăgeam în mine aerul Gării de Nord și simțeam preaplinul vieții în piept, plutind laolaltă cu aburul de aluat copt, printre pașii grăbiți ai călătorilor și vocile înfundate care anunțau plecări departe, departe...

Mai departe de atât nu există, Duduțule.

Chiar dacă azi-noapte te-am strâns atât de tare în brațe că am simțit cum îmi pătrunzi în ființă și cum sunt iarăși întreagă. E ciudat ce simțiri adânci îți aduc visele. Mi-aduc aminte când am visat că te-ai înecat. Eram la 2 Mai cu cortul și tata te învăța

să-noți. Eu ațipisem pe cearșaf uitându-mă la voi și am alunecat atât de pe furiș în somn că n-am realizat ciudătenia vremii de afară, care-n vis se preschimbase într-o furtună de funingine. Ți-am văzut trupușorul alb plutind stins în marea murdară. Am vrut s-alerg spre tine, dar picioarele se afundau în nisipul rece ca două ancore de plumb. Urletele mele erau acoperite de vuetul cumplit al mării și simțeam cum cerul, norii, apa inundă fără noimă golul nemărginit ivit năprasnic în pieptul meu și-atunci m-am trezit. Tu te jucai cu un pahar de plastic la mal. Am fugit, te-am strâns în brațe ca și când aș fi vrut să simt cu toate celulele mele că ești acolo. Uneori mă întreb dacă eu chiar m-am

Artere și Oportuniști

Livia Creț

Am mai multe artere, dintre care una mă preocupă în mod special.

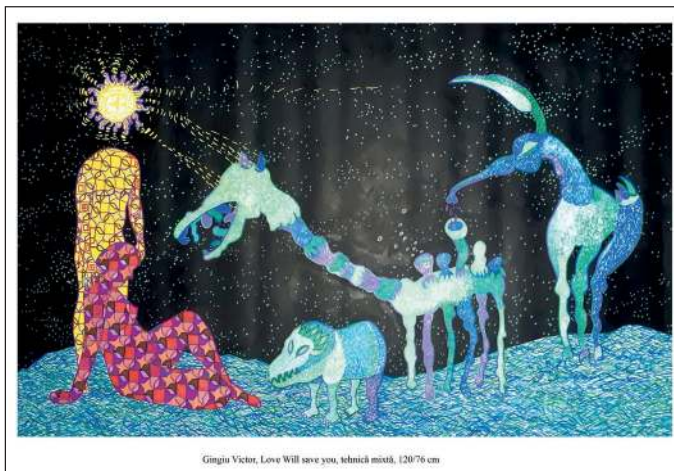
Am o arteră care s-a apropiat excesiv, îngrozitor de mult de nervul auditiv.

Acea arteră infidelă, care și-a părăsit conglomeratul de baștină, s-a decis să asfixieze un spațiu altădată larg dintre ea și nerv. De fapt, nu știu care, Nervul sau Artera, nu și-a mai putut stăpâni pulsațiile și s-a lăsat condus pericolul de aproape de celălalt.

Rezultatul, pe lângă o tensiune transmisă din cap în vine (și-mi vine să las cu totul actul ăsta pretențios de respirat-pompat), e un sunet.

Copilul apropiării dintre o arteră și un nerv e un sunet. Nu e o lecție de biologie ce vă povestesc, e o lecție despre cum genetica poate fi o piedică; radicalism genetic vs. Liber-arbitru și putere de schimbare – da, o luptă seculară soldată cu predispoziția mea de a auzi un sunet ce nu mă reprezintă, dar e al meu. Îl aud, e al meu, eu nu-l vreau, el tot se cere și se impune auzit.

Sunetul acesta poate fi un trosnet, un scaun căzut pe spate în școala generală, când colegului i s-au împrăștiat creioanele din penar, caietele din ghiozdan,

Gungiu Victor, Love Will save you, tehnici mixta, 120/76 cm

șperanțele și noi am râs – haha – doar că, departe de a fi un eveniment rușinos ocazional sau unic, trosnitul acesta se prelungeste cu puterea unui elastic ce nu poate fi rupt.

Trosnet la infinit sau acest sunet e altceva.

Mai poate fi sunetul serenadei de cicade japoneze la lăsarea serii, doar că sunetul meu nu e muzică de fundal. Sunetul meu care nu mă reprezintă e imperativ, e un protagonist de școală veche, un flăcău șarlatan cu țigara în colțul gurii și cu organele sensibile la cheremul femeilor. Problema cu acest bărbat e că nu se lasă până nu îi consemnează cineva

importanța într-un caiet intim, iar sunetul, pentru că îi seamănă, se cere și el observat, cere să-i fie, mai presus de toate, victimă.

Sunetul meu cameleonic mai poate fi un horcăit de porc, doar că nu cel din coteț așteptând tăierea, nu. Porcul acesta nu mai așteaptă nimic. Din animal s-a prefăcut în măcelar cu feasta de satâr și – aaaahhh – sunetul meu s-a transformat în vâjăit, seamănă cu sunetul vântului ce smulge de pe garduri stropii atârând de găurile rămase în urma potrivirii sârmelor de către un artisan obsedat de lipsuri.

Din vâjăit înapoi la horcăit. Horcăitul din ureche poate

fi idilic, modificat subiectiv din simpatie.

Tot timpul, ce vom avea e ce am avut, doar că sub alt nume. Rebotezarea e cel mai sfânt ritual al Oportuniștilor, iar nimeni nu înaintează a *copyright claim*, pentru că toți ceilalți au uitat de ghețele desuete din pod.

Am experimentat peisajul dezolant al marketingului și spălării de creier din unghiul multor roluri. Am fost uneori spectator nemulțumit pe scaunele de la mijlocul sălii de spectacol, nemulțumit pentru că, pe de o parte, nu citeam în fața mea decât formele inconsecvente ale capetelor.

Plebea, Acuzatorul și Acuzatul, acest triunghi anapoda, această ierarhie non-rizomatică foarte rigidă mă înspăimântă, nu pentru că subliniază adevărul, nu pentru că pictează portretul actual, ci din cauza pronosticului iremediabil pe care îl lansează din mijlocul intersecțiilor. Haideți, îl știți și voi, mai trebuie să-mi iau din timp să-l rostesc?

În timpul acela aș avea ceva de vândut, ceva de consumat sau ceva de invidiat, pentru că sunt un mic proletar nostalgic suspinând după comunismul ratat, așa că nu-mi fura din timp, doar dacă ai ceva mai prețios să-mi oferi.

SEAS 2022

Stagiunea Estivală a Artelor Spectacolului (SEAS), un eveniment organizat de Teatrul de Stat Constanța, finanțat de Consiliul Județean Constanța și având ca partener principal Primăria Municipiului Constanța, a fost gândită ca un regal cultural, cu peste 40 de spectacole ale unor teatre de prestigiu din întreaga țară, dar și concerte, lansări de carte, expoziții și conferințe.

Locațiile unde sunt așteptați spectatorii de la malul mării sunt Teatrul de Vară Soveja, precum și scena amenajată în

Parcul Arheologic din centrul Constanței.

Teatrul de Stat Constanța a inițiat o campanie promoțională EARLY BIRD, primele 150 de bilete la fiecare spectacol programat la Teatrul de Vară Soveja și primele 50 de bilete la fiecare spectacol programat pe scena din Parcul Arheologic având tariful redus de 30 lei.

Biletele pot fi achiziționate online de pe www.mystage.ro, de la Info Point City Park Mall, de

la Sala Studio a Teatrului din str. Ion Lahovari nr. 2A, și, cu o oră înainte, de la casierile din locațiile în care sunt programate spectacolele – Teatrul de Vară Soveja sau Parcul Arheologic.

Evenimentele programate în cadrul SEAS se vor desfășura până la sfârșitul lunii august, iar programul lor detaliat poate fi urmărit pe site-ul TSC

<https://www.teatruldestat-constantina.ro/stire/seas-stagiunea-estivala-a-artelor-spectacolului-constantina-program>.

SEAS
STAGIUNEA ESTIVALĂ A ARTELOR
SPECTACOLULUI
IULIE - AUGUST

PROGRAM
SĂPTĂMÂNĂ 4
25-31.07

Rock & literatură

Dorian Dron

Profim. Mulțam fain, om drag! Astăzi nu o să vorbesc despre literatură, ci despre bucuria de a fi părtaș la un alt tip de cultură.

După cum probabil mulți dintre voi știți (nici nu mă ascund) îmi place muzica rock și încerc pe cât se poate s-o promovez. Susțin mișcarea rock românească, scriu articole despre ea (nu atât de multe pe cât aș vrea), merg la concerte (niciodată pe invitații sau pile, ci doar cu bilet), cumpăr merch și sunt mândru că port tricoul vreunei formații cu care mă identific.

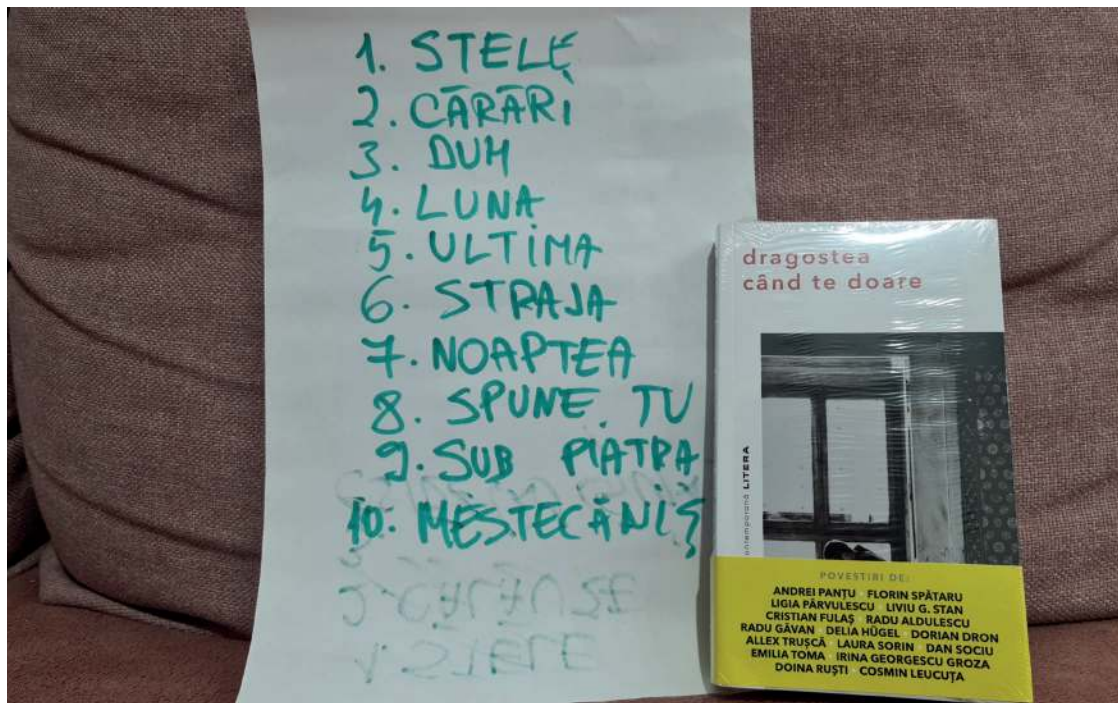
Mulți m-ați văzut cu Bucovina, Trooper, Phoenix sau Bucium pe piept. Mai am și altele (nou intrate în colecție Cargo – nu pentru că ascult de puțin timp, ci pentru că nu aveau, The Mono Jacks, Celelalte Cuvinte etc.)

Am fost la multe reprezentări, sute, poate chiar mii de concerte, la unele formații chiar de la început – Trooper, spre exemplu, și voi continua s-o fac. Susțin muzica bună românească așa cum susțin și literatura contemporană de la noi. Sentimentul că faci parte dintr-o mișcare și pui și tu umărul, așa firav cum e el, dar măcar prezent, contează pentru mine și pentru tot ceea ce vor oamenii ăia să transmită pe scenă.

Arta nu reprezintă doar un produs pe care îl pui pe o tarabă și te aștepti ca cineva să-l cumpere. Arta e mai mult de atât, e emoție și identificare, e iubire, nevoie, libertate și zâmbet, o voce răgușită după concert, țiuit în timpane și liniștea de după. De parcă întregul corp se încarcă cu o energie fantastică și când ajungi în pat, fiecare mușchi rememorează fiecare notă și trăire.

De ce scriu articolul ăsta? Nici eu nu știu sigur, dar ce pot să împărtășesc cu voi este emoția unui gest simplu, dar extrem de important. Poate nu pentru mulți, dar cu siguranță pentru cei care înțeleg valoarea lui.

Aseară (21.07) am fost la Arenele Romane la concertele trupelor Timpuri Noi, Bucovina

și Cargo. Cumpărasem cu câteva zile înainte niște pantaloni scurți cu logoul Bucovina și discutasem pe mail cu Crivăț (solist, chitarist, membru fondator, rockerul cu păr alb și spirit viking și băutor profesionist, cum spune el) că mărimile nu sunt ok și aș vrea să îi dau retur. Omul foarte mișto, natural, fără figuri de vedetă, îmi zice să merg la Titus („regele neîncoronat al CD-urilor”, prietenii știu de ce) și să îi schimb.

Cu câteva minute înainte de concert mă sună (nu aveam numărul lui în agendă, cu toate că era în e-mail la semnătură) și-mi vorbește ca unui prieten. Mă simt bine. Îmi dau seama că aici e locul meu.

Ajung la concert împreună cu iubita mea, ne cumpărăm cele mai recente produse (niște șepci și un maieu eu), schimb pantalonii scurți și ne apropiem de scenă pentru a-i asculta. Toate bune și frumoase, evenimentul la înălțime, ca de obicei din partea lor, ne așezăm la coadă la bere și revenim în mulțime pentru următoarea formație, Cargo. După câteva minute, vine un puștan la mine, îmi pare rău că nu l-am întrebat cum îl cheamă și nici n-am apucat

să îi fac cinste, vă spun și de ce și mă uit că în mână are o coală A4. Nu văd ce este, dar o întinde spre mine. Nu îmi spune nimic, vizibil emoționat și el. Mă uit pe foaie și văd câteva cuvinte scrise cu un marker verde, unele sub altele. Fiind semiîntuneric în Arene, aștept să cadă vreo lumină de scenă pe text și abia apoi îmi dau seama ce este. Tânărul ăsta mi-a adus mie playlistul de pe scenă. Probabil cineva i l-a dat, probabil a fost în staff-ul lor, habar n-am. Cert e că a luat foaia aia scrisă de formația mea preferată și dintre toți indivizii prezenți la concert, în proporție de 60% îmbrăcați în tricouri cu Bucovina, omulețul ăsta a venit la mine și mi-a dat foaia cu piesele cântate.

Îi mulțumesc pe această cale simplu, dar cu tărie, asemeni gestului său. Mi-a oferit un cadou, a văzut surprinderea pe fața mea și a plecat. Atât, niciun cuvânt în plus. A fost ca un semn revelator. Mulțumesc, om fain și să știți că gestul tău este apreciat. Ai făcut un om fericit.

Să ne păstrăm valorile și să fim mândri că mai există oameni cu așa deschidere și bunătațe.

Rock și literatură!

Revista este editată de
Asociația Creatorilor de Ficțiune
(ACF).

<https://asociația-creatorilor-de-ficțiune.ro>

Bulevardul Bălcescu, nr. 7, ap. 3
București.

© OPTm

ISSN 2734 - 5017

ISSN-L 2734 - 5017

REDACȚIA

Editor-șef: Cristina BOGDAN.

Redactori: Mihai ENE,
Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Radu ALDULESCU,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://optmotive.ro>

e-mail: optmotive@gmail.com